

ΤΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ
2,5 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Felicia Kingsley

Θα σε περιμένω στο Σέντραλ Παρκ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Μαρία Οικονομίδου

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1

Νάιτ

Όλοι θέλουν να γράψουν μπεστ σέλερ, αλλά αν ήταν εύκολο θα τα κατάφερνε ο καθένας.

Τους λίγους που είναι ικανοί πρέπει να τους βρεις, και είναι δουλειά κάτι τύπων σαν εμένα να ξετρυπώνουν τα ακατέργαστα διαμάντια και να τα κάνουν νούμερο ένα στην κατάταξη των *New York Times*.

Δεν θεωρώ τον εαυτό μου φαινόμενο, ωστόσο είμαι ο επιμελητής που κατέχει το ρεκόρ των μπεστ σέλερ εδώ στην *Pageturner*, οπότε, αν κάποιος αξίζει τη θέση του υπεύθυνου έκδοσης, αυτός είμαι εγώ.

Σίγουρα δεν ανήκει πια στον Γουόλτερ Γουότερς, ο οποίος έχει χάσει από χρόνια τη διαίσθησή του, με αποτέλεσμα να του φεύγουν μέσα απ' τα χέρια σπουδαίοι συγγραφείς.

Όπως ο Μπλέικ Έιβερι. Παλιός συμφοιτητής μου, ο ορισμός του μπατρίρη, φντοζωούσε στη Νέα Υόρκη δουλεύοντας σαν παρκαδόρος, αλλά με αδιαμφισβήτητο ταλέντο: γράφει ιστορίες όπως κανένας άλλος.

Εκείνη την εποχή, ήμουν ακόμη ένας ασκούμενος που έφερνε καφέδες, έβγαζε φωτοτυπίες και δεν ήξερε καν να δένει μια γραβάτα· υπέβαλα το μυθιστόρημά του στον

Γουότερς, που τότε ήταν ο μέντοράς μου, κι εκείνος το πέταξε κατευθείαν στο καλάθι των ακρήστων.

«Όλοι οι νεοφερμένοι προσπαθούν να μου πασάρουν τα χειρόγραφα φίλων ή συγγενών τους, αλλά δώσε βάση στην εμπειρία μου: είναι όλα σκουπίδια» ήταν το σχόλιο με το οποίο απέρριψε την πρότασή μου.

Μόλις έξι μήνες αργότερα ο Έιβερι υπέγραψε με την ανταγωνιστική εταιρεία και σήμερα είναι ένας συγγραφέας που έχει μεταφραστεί σε σαράντα δύο γλώσσες, τα μυθιστορήματά του ανατυπώνονται την ίδια κιόλας μέρα που κυκλοφορούν και ο κόσμος θα αγόραζε ακόμα και τη λίστα με τα ψώνια του. Και ο εκδότης του βγάζει λεφτά με ουρά.

Ο Γουότερς, στον εκδοτικό κόσμο, είναι το αντίστοιχο του Μάξγουελ Σέφιλντ από το Μπρόντγουεϊ, που είναι κυρίως γνωστός ως ο παραγωγός που απέρριψε το *Cats*.

Όπως και να 'χει, σήμερα είναι επιτέλους η μέρα μου και είμαι έτοιμος να πάρω τη θέση που μου αναλογεί.

Ελπίζω το τμήμα ανθρώπινου δυναμικού να μου έχει βρει έναν νέο βοηθό, τώρα που ο Σβεν πήγε να ζήσει στην Κοπεγχάγη με την αρραβωνιαστικιά του· για έναν υπεύθυνο έκδοσης, ένας βοηθός είναι το λιγότερο, δύο είναι ακόμα καλύτερα.

Ο Φρανκ Μίλερ, ο εκδότης, μου τηλεφώνησε πριν από μισή ώρα και ζήτησε να με δει μόλις θα έφτανα στο γραφείο. Αν ο Μίλερ μπήκε στον κόπο να μου τηλεφωνήσει αξιμέρωτα, αυτό σημαίνει ότι ήρθε η στιγμή. Έφυγα από το σπίτι τροχάδην, με την Κρίσι (ή Κρίστα, ποιος να θυμάται) ακόμη γυμνή στο κρεβάτι, για να έρθω γρήγορα στο γραφείο.

Το ταξί με αφήνει στην Έβδομη Λεωφόρο, μπροστά από το Κάρνεγκι Χολ, στο πολυσύχναστο κέντρο του Μανχάταν. Ο εκδοτικός οίκος είναι στην περιοχή του Μιντάουν, όπου βρίσκονται τα κεντρικά γραφεία των εκδοτικών ομίλων που μετράνε, σχεδόν κολλητά το ένα με το άλλο.

Η Pageturner ανήκει στον όμιλο Firth Publishing Group, έναν από τους σημαντικότερους της χώρας, και καταλαμβάνει σχεδόν έναν ολόκληρο ουρανοξύστη. Ήδη από τα φοιτητικά μου χρόνια ονειρευόμουν να δουλέψω για τον Firth και σήμερα μπορώ να πω ότι έχω γίνει αυτός ακριβώς που ήθελα να γίνω, στο μέρος όπου ήθελα να βρίσκομαι.

Ή, καλύτερα, θα έχω γίνει σε δέκα λεπτά, μετά την κουβέντα με τον Μίλερ.

Καθώς διασχίζω με γρήγορο βήμα το λόμπι, με τον αχνιστό καφέ στο ένα χέρι και με το κινητό όπου διατρέχω τα μείλ στο άλλο, ο σεκιουριτάς ξεκλειδώνει το τουρνικέ και μπαίνω κατευθείαν στα ασανσέρ.

Δεν χρειάζεται να περάσω την κάρτα μου· με γνωρίζουν και ξέρουν ότι είμαι πάντα ο πρώτος που φτάνει, ουσιαστικά έχω τα κλειδιά αυτού του μέρους.

Πατάω το κουμπί για τον εικοστό όγδοο όροφο και ξαναρχίζω να ταξινομώ την εισερχόμενη αλληλογραφία μου, αλλά κάποιος μπλοκάρει τις πόρτες και ένα ζευγάρι κόκκινες γόβες μπαίνει στο οπτικό μου πεδίο.

Η συγκέντρωσή μου μετατοπίζεται από τα μείλ στην ιδιοκτήτρια των παπουτσιών που δεν έχω ξαναδεί. Τουλάχιστον έτσι νομίζω, αφού το πρόσωπό της, σκυμμένο πάνω απ' την οθόνη του κινητού, κρύβεται από μια πυκνή, μακριά κουρτίνα μαύρων μαλλιών.

Γνωρίζω σχεδόν όλους όσοι φτάνουν νωρίς, οπότε τώρα η περιέργειά μου έχει κεντριστεί.

Από μια πρώτη ματιά, θα μπορούσε να εργάζεται ακόμα και για το *Front Row*, το περιοδικό μόδας του ομίλου Firth.

Η απάντηση έρχεται όταν το ασανσέρ σταματά στον όροφό μου κι εκείνη βγαίνει μαζί μου. Τότε, μπροστά από τις γυάλινες πόρτες που γράφουν PAGE στο αριστερό φύλλο και TURNER στο δεξί, το βλέμμα της και το δικό μου συναντιούνται. Αμυγδαλωτά καστανά μάτια, σαν της αλεπούς· ψηλά ζυγωματικά· κολασμένα χείλη.

«Παρακαλώ» λέω παραμερίζοντας για να περάσει πρώτη. Αγωνίζομαι να μην αφήσω το βλέμμα μου να πέσει στον πισινό της, αλλά το κολλητό φόρεμα στο οποίο είναι τυλιγμένη τον αναδεικνύει με τρόπο που είναι αδύνατο να αγνοήσω.

«Ευχαριστώ» μου απαντά με ένα γλυκό χαμόγελο.

Πλησιάζει στη ρεσεψιόν, που είναι ακόμη έρημη, όπου αφήνω το καθημερινό μπέιγκελ για τη Μάρσι.

Νέα συγγραφέας στον κατάλογο; Πρέπει να ανακαλύψω ποιος είναι ο επιμελητής της. Ελπίζω να μη γράφει ρομάντζα. Θεέ μου, σε παρακαλώ, κάνε να μη γράφει ρομάντζα.

«Η Μάρσι δεν θα έρθει πριν από τις εννιά» της λέω, βλέποντας ότι κοιτάζει γύρω της με ερωτηματικό ύφος. «Χρειάζεστε βοήθεια;»

«Βασικά, ναι, σήμερα είναι η πρώτη μου μέρα στη δουλειά και θα ήθελα να μάθω πού να πάω...»

Η βοηθός μου! Ευχαριστώ, τμήμα ανθρώπινου δυναμικού, τα Χριστούγεννα θα σας κάνω ένα ωραίο δώρο.

«Μιλάς με το σωστό άτομο» απαντώ με ύφος όλο αυτοπεποίθηση «σε περίμενα: θα δουλέψουμε μαζί. Νάιτ Άντεργουντ, χάρηκα», της δίνω το χέρι μου.

Εκείνη το σφίγγει, εκπλήσسونτάς με τη σταθερή, αποφασιστική χειραψία της. «Είμαι η Βικτόρια Γουέντερ. Νάιτ Άντεργουντ, ε; Μου έχουν μιλήσει για σένα».

«Α, ναι;»

«Ελπίζω να μην είναι αλήθεια όλα όσα έχω ακούσει».

«Ο χρυσός κανόνας των εκδόσεων: δεν υπάρχει καλύτερη δημοσιότητα από την αρνητική δημοσιότητα». Δεν είναι μυστικό ότι τα βιβλία με τις μεγαλύτερες πωλήσεις είναι και αυτά που μπαίνουν περισσότερο στο στόχαστρο των κριτικών.

«Φαίνομαι τόσο αφελής ώστε να μην το ξέρω;»

«Αν ήσουν αφελής, δεν θα ήσουν εδώ. Έλα, θα σου δείξω το γραφείο σου».

Τη συνοδεύω στους έρημους διαδρόμους, μέχρι το γραφείο μου. «Εδώ είμαστε» ανακοινώνω, καλώντας τη να μπει μέσα.

«Ωστε ήξερες ότι θα ερχόμουν;» με ρωτάει, κοιτάζοντας διερευνητικά το δωμάτιο, του οποίου οι δύο μόνοι τοίχοι που δεν είναι τζαμαρία είναι γεμάτοι βιβλία μέχρι το ταβάνι.

«Φυσικά» λέω ψέματα. Δεν θυμάμαι καν τα ονόματα των τριών υποψηφίων που επέλεξα τα βιογραφικά τους, αλλά γιατί να αποκαλύψω αυτή τη λεπτομέρεια; «Σου αρέσει εδώ;»

«Πολύ φωτεινό» παρατηρεί και κατευθύνεται προς το μεγαλύτερο γραφείο, το δικό μου. Αφήνει την τσάντα της πάνω και κάνει να καθίσει.

«Με το μαλακό» τη σταματάω με παιχνιδιάρικο τόνο. «Εκεί, ίσως, θα καθίσεις σε μερικά χρόνια». Της δείχνω το γραφείο στη γωνία, το μικρότερο, που ήταν του Σβεν. «Το δικό σου είναι αυτό».

Η Βικτόρια ζαρώνει τα φρύδια της γεμάτη αμφιβολία. «Ε;»

«Αν δεν σου αρέσει, μπορώ να πω να το αλλάξουν, αλλά αυτό είναι το δικό μου. Ο βοηθός χρησιμοποιεί αυτό».

Γέρνει το κεφάλι της στο πλάι, ακόμα λιγότερο πεπεισμένη. «Ο βοηθός;»

Χριστέ μου! Μα δεν της εξήγησαν από το τμήμα ανθρώπινου δυναμικού για ποια θέση προσλήφθηκε;! Στ' αλήθεια πρέπει να τα κάνω όλα εγώ... «Ναι. Είμαι επικεφαλής επιμελητής στο τμήμα πεζογραφίας και εσύ θα είσαι η βοηθός μου».

Η σφιγμένη της έκφραση και το σκοτεινιασμένο της βλέμμα μου λένε ότι το όλο πράγμα δεν της αρέσει. «Δεν είμαι εδώ για να κάνω τη βοηθό».

«Μην ανησυχείς, δεν θα σε βάλω να βγάζεις φωτοτυπίες ή να φτιάχνεις καφέ, αν αυτό φοβάσαι. Για την ακρίβεια, σε λιγότερο από ένα λεπτό έχω μια κρίσιμη συνάντηση που θα φέρει ένα μεγάλο πρότζεκτ στα χέρια μου κι εσύ θα παίξεις καθοριστικό ρόλο. Θα μπορούσες μάλιστα να θεωρείς τον εαυτό σου το δεύτερο πιο σημαντικό πρόσωπο στον εκδοτικό οίκο μετά από μένα». Αφήνω τον καφέ στο γραφείο μου και το σακάκι μου στην πλάτη της καρέκλας μου.

«Φεύγω τώρα, αλλά ας κάνουμε το εξής: κλείσε ένα τραπέζι για μεσημεριανό, κάτω στο Russian Tea Room, ώστε να σου εξηγήσω τα πάντα με ηρεμία. Με ξέρουν, πά-

να έχουν τραπέζι για μένα. Α, και φυσικά είσαι καλεσμένη μου. Τα λέμε αργότερα».

«Να με κι εγώ!» ανακοινώνω την παρουσία μου μπαίνοντας στο γραφείο του Μίλερ, που μοιάζει σαν να έχει μόλις φτάσει.

«Νωρίς, όπως πάντα» μου απαντάει, γνέφοντας προς το ρολόι που δείχνει οχτώ και μισή.

«Όταν μυρίζομαι νέα, είμαι πάντα έτοιμος». Κάθομαι στην πολυθρόνιτσα μπροστά από το γραφείο του, παρόλο που δεν μου είπε να καθίσω. «Είμαι όλος δικός σου. Πες το».

«Θα έχει φτάσει στ' αυτιά σου ότι σκέφτομαι να κάνω αλλαγές στο στήσιμό μας, θα ήθελα ο κατάλογος να είναι πιο δυναμικός, πιο φρέσκος, και πιστεύω ότι ο Γουόττερς-μολονότι τον ευχαριστώ για την τεράστια συμβολή του όλα αυτά τα χρόνια- δεν είναι πλέον κατάλληλος».

«Έχω ακούσει κάποιες φήμες, αλλά δεν έδωσα ιδιαίτερη προσοχή» του απαντώ ψέματα. Θα ήθελα να δείχνω έκπληκτος όταν μου δώσει τη δουλειά.

«Εσύ ήσουν υπό την προστασία του αρκετό καιρό- παρόλο που είσαι μόλις τριάντα τεσσάρων ετών, έχεις μάθει πολλά».

«Του οφείλω πολλά». Μαλακίες. Αν έχω μάθει κάτι, είναι επειδή πάντα έκανα του κεφαλιού μου.

«Επομένως, καταλαβαίνεις ότι και η ηλικία βαραίνει στην απόφασή μου να διορίσω έναν νεότερο υπεύθυνο έκδοσης. Είναι μια θέση τεράστιας ευθύνης, αλλά σήμερα είναι απαραίτητο να την καλύψουμε με κάποιον που ενδια-

φέρεται για όσα θα συμβούν τα επόμενα πενήντα χρόνια, που έχει στόχους, που σηκώνεται το πρωί ετοιμοπόλεμος. Ένας θεός ξέρει πόσο έχει αλλάξει ο εκδοτικός τομέας την τελευταία δεκαετία».

«Στις εκδόσεις, τα χρόνια μετριοούνται όπως αυτά ενός σκύλου».

«Βλέπεις; Κατάλαβες στην εντέλεια».

Δεν το πιστεύω ότι πρόκειται να συμβεί. Καιρός ήταν!

Έχω ήδη πολύ ξεκάθαρες ιδέες σχετικά με το ύφος που πρέπει να αποκτήσει η Pageturner.

Αρκετά με τη δυσπεψία των ατέλειωτων επών επιστημονικής φαντασίας, καρμπόν του *Games of Thrones*.

Τέρμα πια με την ανάδειξη σε «φωνές της νέας γενιάς» ανασφαλών κοριτσιών, τα οποία εκθειάζουν τις άγουρες σεξουαλικές φαντασιώσεις τους γράφοντας για αμούστακα είδωλα της ποπ.

Όχι άλλες αυτοβιογραφίες μεταμφιεσμένες σε μυθιστορήματα για την κοινωνική λύτρωση ανθρώπων που δηλώνουν αντικομφορμιστές, αλλά που, κατά βάθος, δεν θέλουν τίποτα περισσότερο από την αναγνώριση εκ μέρους των κομφορμιστών.

Και, πάνω απ' όλα, αρκετά με το ροζ τσουνάμι που κατακλύζει τα βιβλιοπωλεία. Πόσα άλλα μένει να ειπωθούν για την αγάπη; Εκείνη κι εκείνος αρέσουν ο ένας στον άλλο, τα φτιάχνουν, ζήτω η νύφη και ο γαμπρός. Τέλος.

«Με κολακεύεις πολύ, Φρανκ, μου δίνεις μια μεγάλη ευκαιρία. Φυσικά, είναι σκληρό να πάρω τη θέση του ανθρώπου που μου έμαθε τη δουλειά, αλλά καταλαβαίνω τους λόγους σου και ελπίζω να μη σε απογοητεύσω».

Ο Μίλερ ωστόσο ζαρώνει το μέτωπο. «Μα για ποιο πράγμα μιλάς;»

«Για το γεγονός ότι παίρνω τη θέση του Γουότερς» λέω χωρίς να καταλάβω την ερώτησή του.

«Δεν θα πάρεις εσύ τη θέση του Γουότερς». Η φράση του δεν μου βγάζει κανένα νόημα. Τα αυτιά μου την έχουν ακούσει, αλλά ο εγκέφαλός μου αδυνατεί να την επεξεργαστεί.

«Ορίστε;» ρωτάω με φωνή που προδίδει αναστάτωση. Χρειάζεται να ακουμπήσω στην πλάτη της πολυθρόνιτσας για να απορροφήσω το σοκ από την πληροφορία που μόλις μου πέταξε κατάμουτρα.

«Γιατί εκπλήσσεσαι;» με ρωτάει, διαβάζοντας την ενοχλημένη έκφρασή μου που δεν προσπαθώ καν να κρύψω.

«Η θέση του μου ανήκε!» ανταπαντώ με τόση ορμή, που τον κάνω να αναπηδήσει.

«Και πώς σου ήρθε αυτή η ιδέα;»

Δεν το πιστεύω. Μιλάει σαν να ζούσε μέχρι σήμερα στον Άρη. «Χρειάζεται να σου θυμίσω, Φρανκ; Ορίστε: Ποιος δούλεψε μαζί με τον Τζέρεμι Σέιμουρ σ' εκείνο το δύσπεπτο τούβλο, το *Παράδοξο*, βγάζοντας ένα βιβλίο που κέρδισε το Βραβείο Μπούκερ; Εγώ».

«Μπορεί να κέρδισε το Μπούκερ, αλλά ο Τζέρεμι δεν έχει γράψει τίποτα εδώ και τέσσερα χρόνια. Ανατυπώσαμε το *Παράδοξο* σε κάθε διαθέσιμη μορφή: οικονομική, σούπερ οικονομική, τσέπης, μέχρι και ένα τεράστιο τιράζ σε flip-book βγάλαμε που μας έμεινε όλο στην καμπούρα μας, ανάθεμα σε όποιον ανακάλυψε τα flip-book!» γκρινιάζει ο Μίλερ.

Αν υπάρχει ένα πρόβλημα για έναν εκδότη, αυτό είναι να χάνει έναν συγγραφέα, και το χαρτί του Σέιμουρ που έπαιξα

μου γύρισε μπούμερανγκ. Στην πραγματικότητα, δεν είναι ότι δεν το έπιασα, απλώς έπεσε λίγο πιο μακριά από τα ραντάρ μου. «Ρίτσαρντ Πίτερσον!» του πετάω. «Πες μου πόσες άλλες φορές έχεις κάνει μισό εκατομμύριο πωλήσεις με έναν πρωτοεμφανιζόμενο συγγραφέα! Εγώ τη βρήκα, τη *Νύχτα των συνηθισμένων ανθρώπων*, στη μέση της στοίβας με τα χειρόγραφα που κανείς δεν κοιτάζει ποτέ! Μπουμ, μπεστ σέλερ στη στιγμή!» δηλώνω θριαμβευτικά. Διάολε, ο Πίτερσον μου χάρισε μια τετραψήφια αύξηση.

«Κι εσύ επίσης ήσουν αυτός που του πρότεινες να γράψει τη συνέχεια, *Το ξημέρωμα των συνηθισμένων ανθρώπων*, που ήταν μια ντροπιαστική αποτυχία» αντιτείνει αυτός. «Στείλαμε για πολτοποίηση το μισό τираζ».

Τι μαλακίες! «Ο Έσελον!» αναφωνώ, αναφερόμενος στο τελευταίο μου απόκτημα. Πετάγομαι όρθιος και αρπάζω το βιβλίο του από το ράφι που ο Μίλερ αφιερώνει στις πρόσφατες κυκλοφορίες. «Ο Ντέρεκ Έσελον πήγε για ανατύπωση έξι φορές μόνο τον πρώτο μήνα κυκλοφορίας».

Θα σε περιμένω στο Σέντραλ Παρκ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΜΑΤΗ ΑΝΑΤΡΟΠΕΣ
ΑΠΟ ΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ

Η Βικτόρια Γουέντερ έχει μόλις προσγειωθεί στη Νέα Υόρκη από το Τέξας και είναι έτοιμη να φέρει επανάσταση στον κατάλογο του εκδοτικού οίκου Pageturner, προκειμένου να σταθεροποιήσει τα κλονισμένα έσοδά του. Αλλά όχι με τη βοήθεια του Νάιτ Άντεργουντ, του υπεύθυνου έκδοσης που περιμένει την προαγωγή του! Δεν του αρέσει να έρχεται δεύτερος, μισεί τα ρομαντικά μυθιστορήματα και είναι αποφασισμένος να πάρει πίσω τη θέση που του αξίζει με κάθε τρόπο, θεμιτό ή μη. Η Βικτόρια, όμως, δεν είναι από αυτές που τα παρατάνε στην πρώτη αναποδιά, έχει πλήρη ανοσία στη γοητεία του και είναι έτοιμη να τον κάνει να μουσκέψει στον ιδρώτα όλα τα ακριβά πουκάμισά του.

Ανάμεσα σε σαμποτάζ και αψιμαχίες, ο Νάιτ και η Βικτόρια μαθαίνουν ένα μυστικό που θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την καριέρα τους. Και ως ορκισμένοι αντίπαλοι ίσως χρειαστεί να συμμαχήσουν για να σώσουν τον εκδοτικό οίκο. Θα μπορέσουν να ανεχτούν ο ένας τον άλλο για λίγο... ή μήπως όχι;

